

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 199.

Tiende Session.

49de Møde.

Tirsdagen den 8de December.

(Fortsat.)

Winther: Det er ikke for at gaae ind paa dette Pengeespørgsmaal, som jeg oprigtigt tilstaaer; at jeg ikke er saa aldeles kyndig i; at jeg turde blande mig i en Discussion derom; men det er med Hensyn til Indringen af den ærede Forespørger om den Stilling, hvori Rigsdagen staaer med Hensyn til Muligheden af at raade Bod paa den nærværende Pengetriss, at jeg vil tillade mig en Bemærkning. Han har, synes det mig, været for ubillig mod Regjeringen, idet han har stillet det hen, som om den Intet vilde gjøre. Han har tillige udtalt, at vi Intet kunne gjøre; han har talt om, at Resultatet af en Forespørgsel var ubetydeligt; men med denne sidste Erkendelse burde han, saa forekommer det mig, have valgt en anden Form, for at bringe sin Sag frem, hvilken ogsaa ligger indenfor Thingets Forretningsordens Omraade. Han kunde i denne Henseende have stillet et Andragende til Regjeringen om at gjøre bestemte Skridt med Hensyn til den nærværende Pengetriss. Dersom han havde kunnet foreslaae noget Gavnligt og Muligt, og Regjeringen da ikke vilde gaae ind derpaa, saa kunde han med Rette badle Regjeringen for, at den ikke havde villet gribe dette Middel; men dersom han maaskee ikke har kunnet foreslaae noget Praktiskt, noget Muligt, maatte han ogsaa selv bære sin Deel af Ansvar for, at der ikke kunde tilveiebringes Noget fra den lovgivende Magts og Regjeringens Side. Det forekom-

mer mig, at han sætter sig selv i en gunstiger Stilling end Regjeringen i denne Sag ved den Maade, hvorpaa han nu har bragt Sagen frem, og da han deraf har draget en Slutning med Hensyn til den politiske Stilling om, at denne skulde være fortvivlet, saa seer jeg tillige deri et Beviis paa hans Uvillie mod denne Tingenes Tilstand, som jeg derimod fra min Side i det Væsentlige anseer for gavnlig.

Der er forresten blevet talt om, hvorvidt der kunde være Anledning til at bringe Hjælp, og der er nævnt, at man fortrinsviis maatte komme dem til Hjælp, der besørge Omsætningerne her i Landet, altsaa Handelsstanden, men jeg paastaar, at der er ogsaa Andre her i Landet, der kunne trænge til at kommes til Hjælp, hvis overhovedet Noget skulde hjælpes fra det Offentliges Side, og det er Eiendomsbesiddere, der ere i det ulykkelige Tilfælde under de nærværende Forhold at skulle besørge Prioritetens Udbetaling. Ofte have de været nødt til at gjøre dette gjennem de bestaaende Creditindretninger her i Landet; i dette Tilfælde ere Creditsforeningsobligationerne $\frac{1}{4}$ ringere i Værdi end det, de lyde paa. Det er et høist ulykkeligt Forhold for dem, der ere i det Tilfælde at skulle omsætte Penge under de nærværende Forhold, som absolut skulle staae Penge i denne Termin, og jeg troer ogsaa, at der maa være Trang til, at der gjøres Noget for dem, selv om det ikke skulde skee ved directe Laan eller Pengehjælp fra Statens Side. Jeg troer, at der kunde være Anledning til, at man paa en eller anden Maade skaffede dem en længere Frist til at opfylde deres Forpligtelser. Kom det saa dertil, at Re-